

ČERVENEC
SRPEN

SETKÁVÁNÍ

BRNO I

BRNO II

3. 7. Šestá neděle po Trojici

9:00 CK Olga Tydlitátová	9:00 BD Jiří Malý
14:15 Rch Olga Tydlitátová	13:45 Tíš Jiří Malý

10. 7. Sedmá neděle po Trojici

9:00 CK Jiří Gruber	9:00 BD Jaroslav Vítek
---------------------	------------------------

17. 7. Osmá neděle po Trojici

9:00 CK Jiří Gruber	9:00 BD Jaroslav Vítek
14:15 Rch Jiří Gruber	13:45 Tíš Jaroslav Vítek

24. 7. Devátá neděle po Trojici

9:00 CK Jiří Gruber	9:00 BD Jiří Malý
---------------------	-------------------

31. 7. Desátá neděle po Trojici

9:00 CK Olga Tydlitátová VP	9:00 BD Jaroslav Vítek
-----------------------------	------------------------

7. 8. Jedenáctá neděle po Trojici

9:00 CK Olga Tydlitátová	9:00 BD Jaroslav Vítek
14:15 Rch Olga Tydlitátová	13:45 Tíš Jaroslav Vítek

14. 8. Dvanáctá neděle po Trojici

9:00 CK Olga Tydlitátová	9:00 BD Jiří Malý
--------------------------	-------------------

21. 8. Třináctá neděle po Trojici

9:00 CK Jiří Gruber	9:00 BD Jaroslav Vítek
14:15 Rch Jiří Gruber	13:45 Tíš Jaroslav Vítek

28. 8. Čtrnáctá neděle po Trojici

9:00 CK Olga Tydlitátová	9:00 BD Jaroslav Vítek
--------------------------	------------------------

4. 9. Patnáctá neděle po Trojici

10:00 CK Olga Tydlitátová, VP	9:00 BD Jiří Malý
14:15 Rch Olga Tydlitátová	10:00 Kuř Jaroslav Vítek
	13:45 Tíš Jaroslav Vítek

LEGENDA

BK Betlémský kostel
CK Cervený kostel
Rch Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Kuř Kuřim
Tíš Tišnov

ročník VII. červenec - září 2005 číslo 7
BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

slovo úvodní

Nevím jak vy, kteří budete číst následující řádky, ale já nacházím inspiraci v slovech moudrých lidí, praktikujících křesťanskou víru. Tak jsem například nedávno četla u bratří katolíků: Jeden člověk se objevil před Božím soudem. „Pohleď, Pane“, řekl, „zachovával jsem tvůj zákon, nedělal jsem nic nepoctivého, zlého nebo bezbožného. Pane, moje ruce jsou čisté.“ „Zajisté“, odpověděl Bůh, „ale jsou prázdné.“ Na jiném místě se další člověk ptá: „Bože, jak mohu být strážcem svého bratra, kterého neznám? S kterým nemám žádný kontakt?“, a tento muž dostává posléze stručnou odpověď: „Ano, jsi strážcem. Kontakt si vytvoř.“

Jak blízko máme k tomu říci: „To se mě netýká, já mám tolik své vlastní práce a svých starostí, že na mě nikdo už nic dalšího nemůže chtít.“ Otázkou zůstává, zda to mé starání je v celém rozsahu nutné. Zda se zbytečně nezanáším informacemi, zda honbou za co neefektivněji uloženými penězi, staráním se o majetek (který už dávno mohl být předán mladší generaci apod.), nejsem nucen ustavičně něco ve dne, a někteří i v bezesných nocích, přemítat a řešit. Jsme-li obaleni a opředeni tolika vlastními starostmi, stěží k nám dolehne Boží slovo, ozdravná moc jeho potěšení a povzbuzení, natož pak hlasy jiných, kteří nás žádají o pomoc. Jak z toho ven? Konkrétní kroky k ubrání zbytečných starostí ve vlastním životě musí nalézt a realizovat každý sám nebo, nemá-li k tomu už dost vlastních sil, uznat to a nechat se vést někým blízkým, k němuž nabyl důvěru. A pak snad přijmeme za vlastní radu, vyjádřenou slovy mládežnické písně: „Kdo chce dál, ten musí cestou chval... starání a různý strachy, dostat být a sehnat prachy, vzdychání nad situací zlou jsou slepou cestou. Kdo chce dál, ten musí cestou chval.“

Většina lidí kolem nás si automaticky nárokuje spokojený život, což je chápáno jako plné zdraví, dostatek peněz, ve stáří navíc i zájmu a péče svého okolí. Při náhlém výpadku některé z těchto veličin řada lidí reptá, ztrácí náladu a hledá viníka. Není to však jako chování rozmazleného dítěte, které si chce vyčítáním vydobýt své domnělé právo? Cožpak nevidíme desítky nezasloužených darů, které každodenně prostřednictvím střechy nad hlavou, tepla, dostatku jídla, duchovní a jiné svobody automaticky užíváme?

Na co máme vlastně dle Božích zaslíbení tak neochvějný nárok? Na Boží lásku, posilu a blízkost a na dary Ducha svatého, najdeme-li si čas a vůli je hledat. A nalezneme – li je, pak také někoho, s kým se o ně můžeme podělit.

A v tom vidím jádro celého problému. Ve středním, tzv. produktivním věku jsou lidé natolik vytížení každodenní prací, že jim nezbyvá čas na nic dalšího. Vzhledem k narůstající dlouhověkosti však je nás stále víc, kteří už nejsme zcela pohlceni vlastní rodinou či zaměstnáním, a pro nás jsou tedy určena slova Alberta Schweitzera: „Otevřete oči a hledejte, kde nějaký člověk potřebuje trochu času, trochu účasti, trochu společnosti, trochu péče. Je to možná někdo osamělý, zahořklý, nemocný, nešikovný, pro koho můžeš něčím být. Je to možná stařec nebo dítě. Nenech se zastrašit, když musíš čekat nebo experimentovat. Buď připraven i na zklamání. Ukaž se lidem jako člověk“.

Hezké letní zotavení, radost a nové síly do nových úkolů přeje Jana Slámová

přečetli jsme

První hry islámské solidarity

První hry islámské solidarity, které byly zahájeny v pátek 15 dubna před osmatřiceti tisíci diváků v Saúdské Arábii na stadiónu v Mekce, pokračovaly včera i závodem v chůzi na 20 kilometrů. V osmnácti sportech včetně atletiky, fotbalu a basketbalu se jich účastní šest a půl tisíce mužských reprezentantů čtyřiapadesáti muslimských států. „Chceme takto vyjádřit pravdu o islamu, který je náboženstvím míru“, řekl agentuře Reuters šéf her Saleh bin Nasser. Hry končí příští středu. Druhý ročník se má konat v roce 2009 v Iránu.

Hospodářské noviny, 18.4. 2005, str. 14 – vybral J. Franců

Černá skvrna

Kazatel ukázal ve shromáždění čtvrtku papíru s namalovanou černou skvrnou a ptal se lidí: „Co vidíte?“ „Černou skvrnu,“ odpověděli. „A co ještě?“ ptal se kazatel opět. „Už nic,“ zněla odpověď. „Milí přátelé,“ pokračoval kazatel, „vy nevidíte velkou bílou plochu okolo černé skvrny?“ „Ovšemže vidíme, ujišťovali lidé. „Ale neviděli jste. To je právě potíž s většinou lidí na světě, že vidí jen černou stranu věcí, hřích, zlo, ztráty a zkázy, zármutky a těžkosti, a nepozorují druhou stranu, bílou, jasnou. Nevidí Boží lásku, Boží řády, Jeho veliké dary a milosti, pomoc a potěšení v Jeho Slově. Pamatujte, že vše má jasnou stránku právě tak jako tmavou a že Bůh je vždy na té druhé straně temných skvrn v životě a chce vám pomoci na světlou stranu.“

Z řeči ministra spravedlnosti Dr. J. Stránského na sjezdu Svazu českobratrské mládeže na Radhošti 6. července 1945, z Evangelického kalendáře 1946.

vybrala Olga Tydlitátová

Výhody stáří

Stáří má i své výhody. Tu a tam mi uvolní místo v autobuse. Krátkozrakost, již trpím od mládí, se věkem vyrovnává. Už nejsem ochotna trpět kvůli módě. Naučila jsem se odmítat pozvání na všelijaké diskuse a setkání, které nepřinášejí ani potěšení, ani prestiž, ani peníze. Naučila jsem se ukončovat vztahy, které mě jen zatěžují, naučila jsem se šetřit časem.

Ještě zůstaly otevřené možnosti, ještě mám sílu pomáhat, ještě jsem soběstačná, ještě zůstalo mnoho příjemného, ještě provádím změny v bytě, ještě si kupuji nové věci, ještě uléhám do postele a vzápětí usínám. Jen to „ještě“ vrhá stín. Poslední kapitola zůstává – ještě – otevřena.

Ruth Bondyová: Víc štěstí než rozumu, vybrala Eva Šimková

Neprosím o zdraví

ani o nemoc, o život ani o smrt. Ale prosím tě o to, abys u mě vládl nad zdravím a nemocí, nad životem a smrtí. Jedině ty víš, co je pro mě lepší. Dej nebo vezmi. Ale ztotožni mou vůli se svou, abych všechno od tebe přijímal se stejnou ochotou.

Alfonso Pereira, Modlitby, vybrala Jana Slámová

Tři hesla moderní doby

Stěžejními „hodnotami“ křesťanství jsou nepochybně tři božské „ctnosti“ – víra, naděje a láska. Když Evropa setřásla dědictví „cristianitas“, křesťanské říše, napsala na trikoloru Francouzské revoluce jinou trojici hodnot, velká hesla osvícenství – volnost, rovnost, bratrství. Ale i tyto ideály byly ovocem, které nepadlo příliš daleko od stromu křesťanské víry. Jak u Jana Pavla II., tak u Hanse Künga najdeme poukazy na jejich původ v Bibli a křesťanské tradici.

Jaká tři hesla bychom našli na pomyslném praporu Evropy pozdní moderny, která ještě o velký krok dál od tradičního křesťanství – a to nejen ve smyslu časového odstupu – vytvořila technickou civilizaci, která dosud v mnohém určuje náš styl života a bezděky ovlivňuje i náš způsob myšlení, jakkoli mnozí z nás k nim dnes hledají smysluplnou alternativu? Navrhuje opět trojici hodnot – rychlost, blahobyt, zábava....

Obsah určitých hodnot pochopíme nejlépe, když se ptáme po jejich protikladu... protikladem „rychlosti“ jako civilizačního ideálu je stárí a konečnost, tyto znepokojující chiméry člověka technického věku. „Pomalost“, „zaostalost“ jsou jen dílčími aspekty toho, co je ve skutečnosti pramenem jeho úzkosti. To, čeho se obává člověk, ženoucí se za vidinou blahobytu, není v prvé řadě sociální nouze, nýbrž nejistota. A podobně smyslem „přemyslu zábavy“, který dnes pomalu pohlcuje všechny ostatní sektory života, není jen nuda, kterou Heidegger analyzoval jako „naladění“ neautentického modu lidského pobytu na světě, nýbrž neschopnost radosti. V této neschopnosti ostatně vidím nejvýraznější projev odpoutání od toho, co Evropě nabízela a nabízí křesťanská víra.

Tomáš Halík: Vyzván i nevyzván, vybrala Olga Tydlitátová

Není snadné udělat ryby z rybí polévky

To, co se stalo osudným pro mnohé liberální proudy v politickém a ekonomickém životě v postkomunistických zemích, bylo právě to, že někteří představitelé těchto proudů pochopili liberalismus právě jako „marxismus naruby“. To, co z marxismu zdědili, byl primitivní ekonomický determinismus, to, co jsme ironicky nazývali „pohádka o základně a nadstavbě“. Komunisté očekávali, že změny v ekonomické základně – odstranění soukromého vlastnictví, socializace výrobních prostředků – automaticky způsobí změny v kulturní a duchovní „nadstavbě“ a zrodí se „nový socialistický člověk“. Zrodil se však lidský typ, který ruský spisovatel Alexander Zinovjev a polský filosof otec Tischner nazývali „homo sovieticus“ – člověk bez iniciativy, tvořivosti a odpovědnosti. Někteří představitelé ekonomického liberalismu v postkomunistickém světě – mnozí z nich konvertité z komunismu – zas očekávají, že opačné změny v ekonomii, zejména privatizace průmyslových podniků, automaticky změní postoje lidí a mentalitu společnosti a „homines sovietici“ se stanou lidé s oněmi „protestantskými ctnostmi“, které podle Maxe Webera kdysi zrodily kapitalismus. Je však poněkud lehčí udělat z ryb polévku než z rybí polévky opět ryby – vytvořit morální biosféru pro demokratickou kulturu v ekonomii a politice postkomunistických zemí předpokládá zřejmě hlubší změny a komplexnější péči než jen změny vlastnictví a ekonomických vztahů.

Tomáš Halík: Vyzván i nevyzván, vybrala Olga Tydlitátová

Rozhovor

s farářkou Marikou Patrovou, L.P. 2025

Díky nečekané poruše časoprostorového kontinua se v emailové poště objevil rozhovor, který před Velikonocemi roku 2025 uskuteční redaktor Husovických listů M. Hadač s farářkou Marikou Patrovou, toho času první seniorkou Duchovního centra manželů Bohatcových (DCMB) v Brně. Mimochodem, v roce 2025 budou Husovické listy deník s nákladem 33 000 výtisků.

Letošní Velikonoce jsou pro DCMB zvlášť významné. V čem to je?

Tak především jsme se přestěhovali do nových prostor bývalého zábavního centra Olympia a provedli jsme jeho celkovou důkladnou rekonstrukci.

Nebylo to trochu riskantní, vzít si na svá bedra tak velkou investici?

Přeměna bývalých zábavních a nákupních center na centra duchovní je trendem současnosti a vzhledem k našim finančním prostředkům v tom nevidím žádná rizika. Ve starých objektech v Husovicích jsme už neměli dostatečný prostor pro naše aktivity. Ačkoli jsme skoupili všechny pozemky kolem našeho historického sborového domu, narazili jsme ve směru západním na zónu katolickou a na severu na zónu jehovistickou. Nechtěli jsme jít s přáteli do střetu, a proto jsme začali hledat nové možnosti, které díky prioritám města Brna a městské části Brno-Sever (také díky velkorysosti krajského úřadu a ministerstva kultury) jsme brzy našli právě v Olympii. Husovické objekty však v žádném případě neopouštíme - budou přeměněny na Chrám multikulturního setkávání.

Znamená to, že máte kontakty i na muslimy v nedalekém Shopping Parku IKEA, kde je dnes největší mešita na jižní Moravě?

Jistě. S ajatolláhem Nováčkem často hrají stolní tenis a mohu říci, že muslimové jsou lidé jako my. Zertem si vždycky říkáme: "Ať padouch nebo hrdina, vždyť jsme jedna rodina!" Tím míníme, že jsme všichni děti Boží, a vyznání nás nesmějí rozdělovat, nýbrž spojoval.

Můžete nám vysvětlit, proč dnes lidé chodí místo do nákupních a zábavních center do center duchovních?

Ještě před dvaceti lety tomu bylo naopak. Lidé se zajímali jen o peníze a o zábavu. To jim však dlouho nevydrželo. Copak se můžete pořád jen bavit a bavit? Z toho máte pak jediné deprese. A právě deprese se staly ještě v nedávné době nejrozšířenější chorobou, horší než infarkt, AIDS nebo ptačí chřipka. Tady začala nová práce církve. Prostě jsme vyrukovali proti depresi se spásou.

To je opravdu tak jednoduché?

Podívejte se do Bible. Co řekl ten zločinec na kříži vedle Ježíše? "My jsme odsouzeni spravedlivě, ale on nic zlého neudělal!". A 'co říká Ježíš? "Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji." Tak jsme začali všem ukazovat, jak málo stačí, aby lidé byli v ráji. Samozřejmě, že jednoduché to není, ale hodně lidem to pomohlo. Mnozí dnes činí pokání, chodí do kostelů, dávají peníze na dobročinné účely, dobrovolně pracují a zavrhují mamon a plytkou zábavu. Na deprese úplně zapomněli.

Takže těch odhadovaných 100 000 návštěvníků, kteří by o letošních Velikonocích měli navštívit DCMB, vás nezaskočí?

Jsmo připraveni. To víte, začínali jsme v malém, ale když lidé vezmou vážně utrpení nevinného a uvěří, že láska zachraňuje, pak je to opravdu síla.

Paní první seniorko, děkuji za rozhovor.

Převzato z Husovických listů 2005/ č.1

Čtenářská odezva z r. 2025.

Milí čtenáři Setkávání!

Od samého začátku musím počítat s možností, že o mně budete mít pochybnosti. Uznávám, že vcelku netřeba pochybovat o fakticitě častých poruch časoprostorového kontinua, z nichž jedna umožnila článek v Husovických listech s předstihem dvou desetiletí. Takové poruchy jsou přece na denním pořádku. Ale asi jste si zvykli na myšlenku, že není moc pravděpodobné, aby tou dobou byl ještě někde nějaký čtenář jakýchkoli listů, ba jakýchkoli písmen.

Ať už jsou vaše pochybnosti jakkoli silné, je tu doklad, jímž je tento můj dopis. Věřte nebo ne, prostě vám píšu.

A teď konečně k věci, pro kterou vám píšu. Takže: Dovoluju si nejprve vyslovit uznání naší paní seniorce. Koná úžasnou práci a navíc stíhá provozovat snad úplně všechny tradiční i novodobé sporty. Ve stolním tenisu to bratru vrchnímu ajjataláhovi Novákovi vždycky pěkně natluče. Moc jí fandím.

Největší radost mi ale udělala tehdy, když se rozhodla pro církev zachovat staré budovy – ty, co kdysi patřily evangelické církvi v Husovicích. Pamětníci vzpomínají, že prý kdysi bylo v církvi tak málo aktivních lidí, že sboru stačila ještě menší modlitebna, než je ta dochovaná. Je to k neuvěření, ale ujišťovali mě, že to tak skutečně kdysi bylo.

Myslím na to, že tehdy před desetiletími tam byla nepatrná církev. Lidé si jí sice málo všímali, ale ona si všímala jich a vytrvale jim nabízela Kristovo evangelium. Byla si jistá, že je to veliké bohatství, a usilovně se snažila to co nejlépe promyslet, vyjádřit, sdělit, přiblížit.

Měla to těžší, než to máme my dnes. Ale my bychom si to zas mohli ztížit sami, vlastní vinou. Už pár desítek let předtím, než si to teď čtete vy, napsal jeden bohoslovecký myslitel větu, která mi dnes nějak nejde vygumovat z hlavy. Prý: Když církev všechno vsadí na to, že se sveze na vlně okamžitého náboženského zájmu, nic ji nechrání před tím, že dřív či později skončí na suchu.

Tak nám, prosím, nezávidte, kolik nás dnes je. Radost z těch zástupů lidí, kteří si dnes všímají náboženství, je stejně důležitá jako úsilí sdělit dobrou zprávu Pána Ježíše Krista odpovědně a opravdově každému – i kdyby to bylo jenom pro hlouček lidí, jako to bylo za vašich časů. Je to čin pro budoucnost. Naděje církve není v tom, že je nás mnoho nebo málo. Je v tom, že nás Bůh miluje a dává nám to sdělit.

Srdečně vás, milí čtenáři Setkávání, z roku 2025 zdraví vaše Adéla Netušilová

Výsledek sbírky Jeronymovy jednoty v roce 2005

	Brno I 2003	Brno I 2004	Brno I 2005	Brno II 2003	Brno II 2004	Brno II 2005
Hlavní dar lásky	16.406	12.731	10.023	15.990	15.510	17.660
Sbírka darů	34.220	47.650	38.795	29.250	26.407	29.600

bylo

Konfirmace v Židenicích 22. května

Byla něčím zvláštní? Jistě, asi tak, jako je zvláštní každá, především pro každého konfirmanda – těch se týká především, ale i jinak: každá je trochu jiná a o každé stojí za to mluvit nebo psát. Ta letošní se v Židenicích týkala sedmi mladých lidí, čtyř dívek a tří chlapců. Všichni přišli do sboru se svými rodiči, všichni chodili i do nedělní školy, to je dobře; špatná by na tom snad mohla být možnost, že by se pro ně víra stala jen věcí vnější rodinné tradice, nezdá se však, že by to byla možnost reálná. Při rozhovoru, který s nimi staršovstvo vedlo, se ukázalo (kromě toho, že se během konfirmační přípravy také naučili některým věcným vědomostem), že víra je u nich rozhodnutím, za nímž si každý z nich osobně stojí a za jehož definitivní platnost jsou ochotni a zřejmě i schopni s pomocí boží usilovat. Sbor jim světil úvodní čtení při konfirmačních bohoslužbách tak, že každý z nich si zvolil z Písma text, který je mu zvlášť blízký, a tak jsme od stolu Páně slyšeli několik biblických oddílů od Geneze až po epištoly, důkaz toho, že konfirmandi Bibli čtou a nacházejí v ní orientaci pro svůj současný i další život. Mnoho získali, co do vědomostí, duchovní orientace i vzájemného poznání, během několika společných víkendových pobytů v Daňkovicích a naposledy ve Strměchách – i při samotné konfirmační slavnosti se projevilo, že utvořili jednotný celek, který, jak doufáme, také přejde do skupiny židenické mládeže. Projevilo se to třeba i v tom, jak nápaditě a společensky mile pojali a zvládli poděkování rodičům a kazatelům a kazatelkám, kteří je vedli. – Nejen nápaditý a společensky milý, ale i duchovně vydatný byl způsob, jímž bylo konfirmandům předáno osvědčení s konfirmačním veršem a osobním poselstvím: každý dostal originál grafického listu brněnského výtvarníka Karla Rechlíka s křesťanskými symboly, které měly souvislost s osobností konfirmanda a se zvoleným biblickým „konfirmačním“ veršem, například úhelný kámen, kříž s průhledem, kříž v kruhu, symbol boží Trojice, symbol církve.

Jak tomu bývá, byly tyto bohoslužby pro oněch sedm dívek a chlapců první příležitostí k účasti u stolu Páně. Při konfirmačním rozhovoru jsme se jich zeptali, jak tuto situaci vnímají, a zejména, jak by odpověděli na otázku, která se nyní v naší církvi často klade, má-li být podávána večeře Páně dětem, nebo je-li vhodnou dobou právě doba konfirmační. Jejich odpovědi byly zajímavé (klonily se spíše k druhému z těchto názorů), stejně jako jejich odpovědi na malý dotazník, který jsme jim rozdali – a k němuž se chceme v některém z dalších „Setkávání“ vrátit.

Jana Nechutová

22. května byli v židenickém kostele konfirmováni tito mladí bratři a sestry: Šimon Maňák, Pavlína Sochová, Ondřej Drahotský, Jan Tančev, Dita Vičková, Barbora Plchová a Klára Přikrylová.

Rodinná neděle ve Veselí

Po loňské obzvláště výborné zkušenosti se seniorátní rodinnou nedělí v Silůvkách se několik rodin z obou našich sborů i letos vypravilo na setkání rodin ze seniorátu, tentokrát do vysočinského Veselí. Účastníci při ranních bohoslužbách pěkně zaplnili reformační kostelík, kde je kazatelna i stůl Páně středem shromáždění, a tak tu vládla opravdu rodinná atmosféra. Však bylo z úst kazatele Martina Féra z Růždky co poslouchat. Děti při kázání stihly i namalovat obrázky jako v nedělní škole.

Po přestávce následoval alternativní program pro děti, dospělí se vrátili do kostela na přednášku zkušeného pedagoga a ředitele Evangelické akademie Martina Čecha k tématu dne, které znělo: "Chtěl bych být ako...". Přednáška se ovšem nevyvíjela tak, jak si obvykle představujeme: usadit se a vyslechnout více či méně zajímavé povídky. Bratr Čech nás velice rychle zapojil a my museli nejen vzpomínat na svoje vzory a idoly, ale dokonce i malovat! Škoda, že to děti neviděly! Poznámky i kresby pak postupně plnily stěny kostela i kazatelnu, abychom si ze zajímavých informací více zapamatovali.

Děti měly hned několik možností, jak strávit dopoledne; podle věku, temperamentu nebo nálady. Velkému zájmu se těšila hra v terénu, organizovaná manželi Konvalinkovými, s názvem Naši předchůdci aneb cesta do 18. století. Další možnosti byly sportovní hry pod vedením Štěpána Hájka nebo malování připravené Martou Zikmundovou. Pro nejmenší jsme měli připravené divadlo o Rostíkovi, který se snažil udělat radost mamince, a tedy být poslušný. Děti měly velké pochopení pro tlustou zelenou ještěrku Rostíka, i pro to, jak to s ním dopadlo. Ještěže Pán Bůh stvořil všechny: pilné bobry, rychlé tygry, mrštné opice a taky nešikovného Rostíka. Vyvrcholením bylo otiskování vlastních prstů na papír, což mělo připomínat, jak neopakovatelný je každý z nás. Ovšem děti to pojaly po svém a otiskovaly nejen prsty, ruce, ale i chodidla, což mně připomnělo, jak neopakovatelné jsou děti.

K jídlu se moc vyjadřovat nebudu, protože by to zabralo další odstavec. Dětem nechybělo naprosto nic, zvláště když mohly obědvat na stromě. Oběd pod blankytnou oblohou, zelenými stromy a s výhledem na tu naši krásnou Vysočinu je prostě k nezaplacení. Jediné, co bychom vylepšili, by bylo studené pivo k obědu, ale jak jsem během odpoledne zjistila, ti vynalézavější si poradili i s tímto problémem.

Po obědě následovala hra, které se zúčastnilo neuvěřitelné množství lidí; dětí, dospívající mládeže i dospělých. Zpočátku jsem si myslela, že v podstatě není způsob, jak tuto masu zorganizovat. Ovšem Martin Čech předčil všechna očekávání a svou výřečností nás přesvědčil, navzdory třicetistupňovému vedru, že jsme v horách, že se blíží sněhová bouře a jsme zasaženi sněžnou slepotou. A my jsme ochotně klopýtali lesem se zavázanýma očima, házeli šiškami, zpívali písně a dokonce jsme na závěr postavili spoustu domečků pro lesní trpaslíky. Odměnou byly cucavé bonbóny, šťastné děti a blažení rodiče.

A tak nakonec nezbyvá než konstatovat – kdo ve Veselí nebyl, prohloupil. Ale nevdá, za rok se určitě rodinná seniorátní neděle bude konat zase, organizátoři (patří jim veliký dík) jsou nápadití a šikovní a určitě vymyslí zajímavé místo a lákavý program.

Věra Popelářová a Milan Ryšavý

Vox Iuvenalis v Červeném kostele

Je pátek 6. května 2005. Do zšeřelého Červeného kostela poklusem vbíhá dvojstup třiceti mladých žen v dlouhých šatech vínové barvy a stejný počet mladých mužů v oblecích s černými motýlky a zaplňují kněžiště osvětlené dvěma reflektory. Chrám ztichne, dirigent zvedá ruce, v tom shora z kazatelny zaburácí mohutný bas: „Prijditěs, poklonimsja ...“ Začíná „Všenoční bdění“. Po dobu 80 minut šedesát hrdel pěveckého sboru se sólovým tenorem Richarda Samka a jedinečným basem Jurije Gorbunova zcela naplňují prostor chrámu. Obecenstvo v plném kostele odměnilo silný zážitek dlouhotrvajícím potleskem.

Ruský skladatel, klavírista a dirigent Sergej Vasiljevič Rachmaninov (1873-1943) složil tento sbor v r. 1915. „Všenoční bdění“ bývá v pravoslavné církvi slouženo v předvečer velkých svátků. Skládá se ze tří částí: večerní, jitřní a ranní bohoslužby. Název „všenoční“ pochází z křesťanského starověku, kdy tyto bohoslužby začínaly pozdě večer a trvaly celou noc až do úsvitu.

Hlavním rysem pravoslavné chrámové hudby je zpěv a capella, tj. bez doprovodu, jednohlasý až čtyřhlasý. Veškerý text se zpívá, mluví se jen při kázání. Starověké byzantské misie dbaly o to, aby bohoslužebné texty byly přeloženy do místního jazyka. Původní melodie se přitom přizpůsobily potřebám nové řeči, vznikly tak odlišné národní církevní hudby. Koncem 19. století se ruská církevní hudba vrátila k národním pramenům liturgického zpěvu v církevní slovanštině, která má svůj původ v cyrilometodějské staroslověnštině. Tato Moskevská škola církevní hudby dosáhla vysoké umělecké úrovně.

Pěvecký sbor VOX IUVENALIS (hlas mládí) působí na brněnské i mezinárodní hudební scéně od r. 1993, v Červeném kostele nezpíval poprvé. Sbor je od r. 2000 reprezentativním tělesem Vysokého učení technického v Brně. Členy sboru, mezi nimiž je i pár členů naší církve, jsou převážně studenti a absolventi brněnských vysokých škol. Repertoár sboru zahrnuje skladby od 16. století až po současné skladatele se zaměřením na soudobou českou sborovou tvorbu a duchovní hudbu. Sbor založil a vede absolvent FF MU, PdF MU a JAMU v Brně Mgr. Jan Ocetek (*1972), který za své dirigování získal na mnoha festivalech a soutěžích v ČR i v zahraničí řadu ocenění.

Jan Franců

Poděkování

V neděli 5.června proběhly v Červeném kostele benefiční hudební nešpory. Výtěžek koncertu, který činil 10 500 Kč, byl věnován Hospici sv. Alžběty v Brně na Kamenné ulici. V hospici pečujeme o pokročile nevléčitelně nemocné a umírající. Snažíme se také podporovat rodiny, které pečují o těžce nemocné v domácím prostředí. Chceme touto cestou poděkovat organizátorům i účinkujícím i vám všem, kteří jste svým darem přispěli na provoz hospice. Více se o nás dozvíte na www.hospicbrno.cz, nebo na telefonním čísle 543214761.

MUDr.Viola Svobodová, Primářka Hospice sv.Alžběty

z dopisů čtenářů

Velmi Vás zdravím z jarního Valašska. Včera mi přišlo Setkávání, nad kterým jsem strávila pěkné večerní chvíle. Byla jsem opět v Brně na známých místech a představila (vybavila) si všechna milá setkání s Vámi všemi. Článek „Proč jsem křesťanem“ od Kurta Martiho v pátém čísle mně nedal spát, a proto tento dopis. Přivedl mě totiž na myšlenku, že bych Vám mohla poslat vyznání mé drahé babičky – Proč jsem se stala evangeličkou. K jejímu vyznání přikládám též její obrázek, v němž se zračí její oduševnělý život (kreslil ji můj dědeček, její manžel). Myslím si, že bez úprav by jste jej mohli použít pro Váš časopis.

Marie Zeinerová, Valašské Klobouky

Proč mám ráda Bibli a proč jsem se stala evangeličkou

Jsou tomu čtyři léta, co jsem z církve římské přestoupila do evangelické. Cítila jsem již dávno, že dovedou obřady římské uspokojit pouze oči, ale pro duši ničeho nemají, snad jedině mě k nim poutala vzpomínka z dětství, kdy se mi ještě zdálo vše pohádkové, bez veškerého přemýšlení, v kterém jsme byli vychováni. Bylo to po převratě, kdy národ náš cítil, že musí se vymanit nejen z jařma habsburského, ale i římského. V tu dobu poslechla jsem si několik kázání pana faráře Jadrníčka, po kterých se mi v hlavě rozbřesklo a viděla jsem najednou zřetelně prázdnotu římskou. Koupila jsem si Bibli a pilně v ní četla. S přestupem jsem nepospíchala, protože jsem napřed zkoušela své nitro, zda budu mít tolik síly, abych

novým závazkům dostála. Sama se sebou jsem prodělala mnoho bojů, neměla jsem nikoho, s kým bych se byla poradila, totiž nechtěla jsem: myslela jsem si, že rozhovořím-li se s evangeličkou, bude pro přestoupení, a s římským- ten bude proti. Opět jsem sáhla k Bibli a kupodivu, najednou se mi zdálo vše jasným a tolik duševní síly jsem pocítila, že by mě již nikdo nebyl přemluvil, abych od svého byla odstoupila. Nedlouho potom bylo vyučování náboženství a já vzala děti a šly jsme do školy přihlásit se k panu faráři. Srdce mi bušilo a zase přišla jakási stísněnost na mne, zda nebudu toho kroku litovat. Když nám bylo jít kolem římského kostela, slzy mi vstoupily do očí a řekla jsem si v duchu: „vidíš, kostelíčku, tolik roků jsem do tebe chodila a útěchu v tobě hledala a teď se tě zříkám“, ale cosi mocnějšího mě pudilo, abych své předsevzetí splnila. S chvějícím hlasem jsem sebe i děti panu faráři přihlašovala, děti hned zůstaly ve škole a já šla domů již úplně klidná, všechna tíhota ze mne spadla, nitro uspokojené a svědomí mi říkalo „dobře´s učinila“.

Byl to můj nejšťastnější den, který snad pochopí jen ti, kteří něčeho podobného prožili. Od té doby se mi Bibli stala vším a pochopila jsem teprve, proč našim předkům byla knihou tak svatou a drahou. Také v každém utrpení, ať duševním či tělesném, vždyť život jich tolik přináší, sahám k Bibli a z ní učím se trpělivosti a odevzdání se do Boží vůle.

23. 1. 1926 napsala Hermína Bergerová

domácí pobožnost

Všemohoucí Bože, ty znáš všechny naše myšlenky, všechny naše touhy, nic před tebou není utajeno. Očisti naši mysl a naše srdce svým Svätým Duchem, tak abychom tě mohli dokonale milovat a důstojně vyvyšovat tvé svaté jméno.

Prosíme pro Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

„Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ Jan 3.8b

Život dítěte před narozením se liší od života po narození. Ten malý člověk vnímá svět jinak a má jiné možnosti, když se narodí. Vidí úplně nové věci, které předtím neviděl a které si nedovedl představit.

Jaký je ten, kdo se „narodil z Ducha“? Co znamená být „Božím dítětem“? Je to důležitá otázka, vždyť „nenarodí-li se kdo znovu“ z Ducha, nemůže spatřit království Boží“ (J 3,3). Písmo nám nedává definici, ale můžeme v něm nalézt znaky těch, kdo jsou narozeni z Ducha.

Prvním znakem (a základem všech ostatních) je víra. „Všichni jste skrze víru syny Božími v Kristu.“ (Ga 3,26) „Těm, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“ (J 1,12) Když přicházím k Bohu jako bezmocný hříšník, který hledá záchranu, Bůh mě přijímá. Daruje mi víru, která je víc než nezávazný souhlas se články vyznání. Je důvěrou, spolehnutím na Boží milosrdenství skrze našeho Pána Ježíše Krista.

Bezprostředním a stálým ovocem této víry, kterou jsme narozeni z Boha, je moc nad hříchem. „Starý člověk v nás byl spolu s Kristem ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili.“ (Ř 6,6) „Byli jste osvobozeni od hříchu a stali se služebníky Božími.“ (Ř 6,22) „Kdo je narozen z Boha, nedopouští se hříchu.“ (1J 3,9)

Jiným ovocem této víry je pokoj. „Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista.“ (Ř 5,1) Ježíš před svou smrtí odkázal svým následovníkům: „Svůj pokoj vám dávám. Ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí.“ (J 14,27) Je to „pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení“, který „bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.“ (F 4,7)

Druhým biblickým znakem těch, kdo jsou narozeni z Boha, je naděje. „Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal nově se narodit k živé naději.“ (1Pt 1,3) Tato naděje zahrnuje svědectví našeho svědomí, že žijeme „ve svatosti a ryzosti před Bohem“ (2K 1,12) a svědectví Božího ducha, který „dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové – dědicové Boží a spoludědicové Kristovi.“ (Ř 8,16-17)

Máme-li tuto naději, radujeme se v Bohu skrze Pána našeho Ježíše Krista. On říká: „Vaši radost vám nikdo nevezme.“ (J 16,22) Ano, je to tak, píše apoštol Petr: „Dědictví nehynoucí, neposkvřené a nevodnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení... Z toho se radujete, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry... prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Kristus. ... Ač ho nyní nevidíte, ... jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí.“ (1Pt 1,4-8)

Třetí biblický znak těch, kdo jsou narozeni z Boha, je láska. „Boží láska je vyлита do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“ (Ř 5,5) „Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život.“ (1J 3,16)

Nezbytným ovocem této Boží lásky je láska k našemu bližnímu. „Milování, milujeme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná.“ (1J 4,7) Milovat Boha a bližního znamená poslouchat Boha, ztotožnit se s jeho vůlí „v celém způsobu života“ (1Pt 1,15)

Důsledkem Boží lásky je tedy také naše neustálá poslušnost příkazů: „budte milosrdní jako je milosrdný váš Otec“ (L 6,36). „Svatí budte, neboť já jsem svatý“ (1Pt 1,16). „Budte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec“ (Mt 5,48).

Slyšeli jste, jaké jsou znaky Božích dětí. Každý, kdo sledoval tato slova, může poznat, zda je nebo není Boží dítě. Neptám se, jestli jste byli pokřtěni, neptám se, jak jste se cítili ve výjimečných okamžicích svého duchovního života, ptám se, jak je to s vámi dnes. Vykazujete znaky Božích dětí? Narodili jste se z Ducha?

Zdá se vám, že přeháním? Že takhle dokonalý přece nikdo nemůže být, že jsme jen hříšníci? Ano, ale zachránění hříšníci, kteří už nemusí hřešit. Bůh to myslí vážně, když každého z nás vyzývá: Budte dokonalí jako já. Že to není v lidských silách? Není, ale je to v Boží síle. Svatý Duch to v nás může způsobit. A my o to můžeme usilovat. Vracet se k Bohu, kdykoli zjistíme, že jsme sešli z cesty. Máme k tomu příležitost také při Večeři Páně. Amen.

Otče náš, děkujeme ti ze srdce, že jsi nám dal ve svém Synu Ježíši Kristu cestu vedoucí k životu. Tobě chceme sloužit ze všech svých sil. Proto tě prosíme, abys nás přitáhl k sobě a nedovolil pokušením a břemenům, aby nás připravila o radost, kterou máme v tobě. S důvěrou se svěřujeme tvému vedení, abychom mohli jít spolu s tebou radostně svou cestou. O to tě prosíme ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. Amen.

Blahoslavův dům 16. května 2005 (Pondělí svatodušní)
Jana Křížová

knihy

Rohlík doktor Jelínka

Před časem se mi dostala do rukou útlá knížka s bohatým obsahem: „Světobčan s českým srdcem.“ Už před pěti lety ji vydal Jonáš – klub a je to sborník textů a vyprávění MUDr. Jana Jelínka. Ve spolupráci s Ivanem Kottem jej do tisku připravila a ilustracemi doprovodila jeho žena dr. Marta Jelínková jako poděkování za život laskavého člověka, který především myslel na své bližní a rád a neúnavně pro ně pracoval.

Kdo byl dr. Jan Jelínek? Jeho životní příběh je velmi podobný mnoha osudům českých exulantů. Aspoň ve stručnosti si jej přiblížíme. Dr. Jelínek se narodil v roce 1931 v Bratislavě. Když mu bylo pět let, zemřel mu otec a on se těsně před válkou přestěhoval s maminkou do Prahy. Tam vystudoval gymnázium a na Karlově univerzitě medicínu. Později pracoval ve Výzkumném ústavu farmakologie a biochemie. Oženil se s dr. Martou Tenorovou, biochemičkou, a počátkem 60. let se jim narodily dvě dcery. Tak jako mnozí mladí lidé odjel dr. Jelínek po sovětské okupaci koncem roku 1968 se ženou a malinkými dcerami do Kanady, kde on i jeho žena měli na univerzitě půlroční stipendium. Po jeho uplynutí se vrátili do Evropy a pracovali v Holandsku ve výzkumném oddělení farmaceutické firmy. Na penzi se manželé Jelínkovi odstěhovali na jih Francie do Provence.

Ač dr. Jelínek žil déle než půl života v cizině, sepětí s českým jazykem a jeho kulturou se nikdy nevdal. Myslel hlavně na děti, na mladou generaci, která žila se svými rodiči po celé Evropě a neměla možnost uchovat si jazyk, natož se něco dovědět o české historii nebo české literatuře. A tady pomohl exilový skauting. Během let se dr. Jelínkovi podařilo vybudovat rozsáhlou českou knihovnu z knih posílaných z Čech i z knih vycházejících v exilových nakladatelstvích. Měl také bohatý archiv mluveného slova i písniček – ty z Osvobozeného divadla a Semaforu měl nejraději. Všechny tyto zdroje pak nápaditě využíval a pro české děti z nich připravoval fonodpisy a fonopořady – oběžné kazety, na nichž bylo trochu dějepisu, trochu zeměpisu a hlavně češtiny, všechno podáno zajímavou a zábavnou formou, se soutěžními otázkami. Rodiče měli poslouchat s dětmi a potom poslat kazetu dál, do další rodiny. Tak tedy vznikl ROHLÍK: Roverské Hudebně Literární Kazety. Navazovalo to na spolupráci se skautskými časopisy Tam-Tam a Stezka a po čase k Rohlíkům přibýlo ČTENÍ PŘI SVÍČCE, rozmnožený text bez kazety, zato s mnoha obrázky, a ještě později také LISTY DO BLOKŮ na pomoc v zapeklité české gramatice. Jedinou odměnou pak dr. Jelínkovi bylo, když děti někdy připojily své vlastní české literární výplody, básničky nebo třeba bajku na vybraná slova po b: „Bystrý býk snědl zbytek byliny, ale bylinka nebyla obyčejná. Byla to bylinka od bylinářky z Bystrice, a z býka se stal nábytek.“, jak napsal školák Petr. To všechno dělal MUDr. Jelínek třináct roku ve svém volném čase a skončil až v listopadu 1989. A to jsem ještě nezmínila, že už od počátku 70. let se svou ženou organizoval skautské tábory v Německu a ve Švýcarsku, ale i pravidelné měsíční schůzky, na něž někteří rodiče museli svoje děti vozit desítky kilometrů. MUDr. Jelínek věděl, že čeština je klíč k české kultuře a k celému českému zázemí. Zjistil, že Komenský byl moudrý pán, když vymyslel školu hrou, a tak se tento lékař a vědec řídil ve svém usilování Komenského radou. Za tuto činnost, které se s takovým elánem věnoval, byl v roce 1999, bohužel jn memoriám, neboť dr. Jelínek náhle v květnu 1998 zemřel, vyznamenán Řádem skautské vděčnosti.

Čtení o muži, který byl nejen výborný lékař farmakolog, ale i člověk s širokým všeobecným vzděláním a hlubokými kulturními zájmy, čestný a laskavý, který se rád smál a dělal radost druhým, vždycky potěší a pohladí a také inspiruje.

Eva Šimková

o čem zpíváme

Kancionál habrovanských

Když jedeme po staré silnici od Brna na Vyškov, všimneme si na levé straně obcí Habrovany a Luleč. Do roku 1543 patřily rytíři Janu Dubčanskému ze Zdenína a na Habrovanech, který spolu s Matějem „Poustevníkem“ vedl reformační sbor blízký švýcarskému (curyšskému) reformátoru Huldrichu Zwinglimu (1484 - 1531). Ten, na rozdíl od Martina Luthera, pokládal svátosti za pouhá znamení. Habrovanští bratři usilovali o spojení s utrakvisty i s Jednotou, ale neúspěšně. Císař Ferdinand I. dal 1537 Dubčanského uvěznit, ale na zákrok moravských stavů jej opět propustil, ovšem s podmínkou, že své učení nebude šířit. Po smrti svého vůdce v r. 1543 společenství zaniklo.

Habrovanští měli v Lulči („Lilči“) tiskárnu, ze které vzešla dvě vydání jejich kancionálu: 1530 a pravděpodobně 1533 „Písničky křesťanské ku cti a chvále boží z mnohých jiných sebrané“. Z 2. vydání se zachovalo torzo - 248 listů. Šlo tedy o rozsáhlé dílo.

Pro nás je zajímavé, že píseň „Král věčný nás požehnej“ byla poprvé otištěna v tomto zpěvníku. Autor textu Kliment Ursin „Bosák“ byl původně v Jindřichově Hradci členem řádu františkánů - bosáků (observantů), asi roku 1524 se přiklonil k reformaci a podle L. B. Kašpara působil jako bratrský kněz v Jaroměřicích a v Přerově. Původní text byl delší - měl 12 slok. Bylo to Klimentovo rozloučení s Jindřichovým Hradcem, který musel opustit.

B. Vik, farář v.v.

Z dopisů našich čtenářů

Poznámka k úvodnímu slovu Setkávání č. 6 t.r.

Slovo úvodní nás oslovilo, že jsme jako křesťané mnohdy mimo mantinely. To, že současní křesťané by byli lhostejní či obcházelí kolem, se mi nezdá. Za štafetu dříve narozených křesťanů, kteří vzdorovali drsným podmínkám fašistické minulosti, jakož i ateistickému komunismu, sdělují, že křesťanská Evropa se probouzí, a to duchovně, věrná jsouc Spasiteli Ježíši Kristu, jehož světlo září do temnot současného světa... Žel, Slovo úvodní vnáší smutek do duše, že současní křesťané jsou málo zodpovědní, málo horliví na vinici Páně. Když i pokárání, pak obracím se k pisateli - jak křesťansky rušno zas bude při setkání, kdy v naději sejdou se křesťané z celé Evropy v pražské metropoli ve dnech 17. - 19. června, aby zazářilo světlo evangelia širému světu.....

Také řeč je o nýtech. Zřejmě symbol, který má vyjádřit stav nýtů ve sboru ... Když o nich řeč, že dílo víry spojují jako loď, jež brázdí vlny vod, pak nýtky nejen zcela nové, ale zejména i ty staré, vírou ošlehané, jsou pevně zakotvené a voní nebem, neb ruka Páně je přidržuje. My, staré nýty, mnohdy přezírané, také prožíváme společenství světla i soli duchovní.

Několik výňatků z dopisu sestry Miluše Šubartové

z historie

Sixtinská kaple

patří jako jeden z nejvýznamnějších objektů ke komplexu Vatikánských paláců. Byla postavena v druhé polovině 15. století na přání papeže Sixta IV. a podle něho dostala jméno. Její půdorys má rozměr 40 m × 13 m, což údajně odpovídá rozměrům někdejšího jeruzalémského chrámu, postaveného králem Šalomounem. (Pro srovnání - hlavní sál Blahoslavova domu má rozlohu 15 m × 15 m). Od počátku však kaple asi nesloužila jen církevním účelům, svými mohutnými zdmi byla zamýšlena i jako pevnost tehdejšího hradebního systému Vatikánu. Dnes k sobě poutá mimořádnou pozornost celého světa především při konkláve, volbě nového papeže.

Ovšem středem zájmu veřejnosti je kaple stále, a to pro svou naprosto výjimečnou výzdobu stěn i stropu. Pravděpodobně ještě podle záměru zakladatele stavby, který chtěl vyzdvihnout především působení Krista a také Mojžíše, vznikl na stěnách cyklus fresek, na kterém se podíleli slavní malíři doby: Botticelli, Ghirlandaio, Perugino Roselli, Pinturicchio, Signorelli. Výzdobou stropu pověřil později papež mladého Michelangela Buonarrotiho. Ten však zakázku přijímal velmi nerad, považoval se především za sochaře a s malbami obrazů neměl dosud žádné zkušenosti. Bylo mu teprve 33 let, když s obavami přistoupil k práci na stropu. Inspirován díly svých předchůdců, rozhodl se na obrovské ploše zobrazit biblické dějiny člověka v devíti sekcích. Práce to byla nesmírně rozsáhlá a navíc velmi obtížná. Aby ulehčil neobvykle namáhané páteři, pracoval vleže, ale tak zase odkapávaná barva ohrožovala jeho oči. Po čtyřech letech vyčerpávající práci dokončil. Později se ukázalo, že to nebylo vše. Za dvacet let pověřil papež Michelangela ještě výzdobou stěny nad oltářem. Ani tentokrát se umělec do takového díla nehrnul, ale nezbylo než se podvolit. Po dalších pěti letech usilovné práce vytvořil proslavený obraz posledního soudu, s 390 postavami. Dílo však brzo vzbudilo Michelangela nesouhlasnou kritiku. Autor totiž nepřejímal se samozřejmostí obvyklý způsob uvažování své doby, ale napřed pečlivě prostudoval námět z dostupných pramenů, v tomto případě z bible, a po důkladném promyšlení se teprve dal do práce. Jestliže dosud malíři při posledním soudu znázorňovali souzené tak, jak si je sami představovali, tedy v oblečení jim náležejícím, i s jejich odznaky hodnosti a moci, Michelangelo naopak namaloval všechny lidi bez rozdílu tak, jak je vidí Bůh, nahé, bez jakýchkoliv ozdob a přikras.

Sixtinská kaple je veřejnosti přístupná jako součást vatikánských muzeí. A tak ročně prochází kaplí milion turistů. Ti sotva mohou v proudu postupujících lidí vnímat, kromě obrovitosti výtvarných děl, ve freskách nějaký hlubší smysl. Dostupná je ovšem jen menší část rozsáhlého výstavního komplexu, který má přes deset tisíc sálů, pokojů, kaplí, nádvoří a schodišť. Návštěvník si volí prohlídku jedné z více nabízených tras. I tak musí počítat s tím, že ujde cestu až 7 km dlouhou. Je na každém, aby se sám rozhodl, zda tak obsáhlou expozici, při tak velkém počtu účastníků, má pro něho význam absolvovat. Jistě největší nával bývá poslední neděli v měsíci, kdy je vstup volný.

Ladislav Hájek

prohlášení synodu

Synod se usnází na tomto prohlášení adresovaném vládě ČR a parlamentu ČR:

Mezi otázky, kterými se naše církev dlouhodobě zabývá, patří i česko-německé soužití, minulé, současné i budoucí. Svědčí o tom i zásadní dokument „Smíření mezi Čechy a Němci“, který synod naší církve přijal před deseti lety. V něm naše církev prosí ty, kdo byli po válce z Československa odsunuti, aby „nahlédli hloubku traumatu, které bylo předtím způsobeno z německé strany Čechům podílem na rozbití společného demokratického státu a uvržením celého českého národa na pokraj záhuby.“

Jako příslušníci českého národa ve dnech 60. výročí konce II. světové války v Evropě myslíme také na naše viny, zvláště na zločiny, jichž se po válce dopouštěli někteří Češi na Němcích, i na to, že dosud nebyl zrušen amnestijní zákon č. 115 z 8. 5. 1946, který tyto zločiny prominul. K našim dluhům patří také ocenění československých občanů německé národnosti, kteří se i za cenu osobních obět postavili proti nacismu.

Jsmo přesvědčeni, že tyto a další českou společností nepojmenované, nevyznané a nenapravené viny zatěžují naše národní vědomí a ztěžují nám i naši integraci do společné Evropy. Jsme si jisti, že smíření neodsouvá minulost do zapomnění, naopak umožňuje temné stránky minulosti vědomě zažehnat a na pozitivní činy, myšlenky a vztahy našich předchůdců vědomě navazovat.

Žádáme proto vládu ČR, aby alespoň jako gesto dobré vůle urychleně odškodnila naše někdejší spoluobčany německé národnosti, kteří se postavili proti nacismu a zůstali věrni československému státu, a kteří přesto buď sdíleli poválečný osud československých Němců, či byli u nás postaveni do role neplnoprávných občanů.

Parlament ČR žádáme, aby při všem vědomí problematičnosti posuzování poválečné legislativy z hlediska dnešního mezinárodního práva alespoň zrušil zákony (např. č. 115/1946), které dodnes prodlužují tehdejší bezpráví a odporují současným základním evropským hodnotám.

Dne 20. května 2005

Židle pro nový sál sborového domu Brno I

Ještě chvíli potrvá, než budeme mít na nové židle, ale už brzy budeme mít sál.

Což abychom si pro radost udělali sbírku židlí?

Nejdřív každý, kdo má a může, věnuje do naší sbírky svoji židli nebo židle toho času volné, dobře osezené a pevné, veselé i vážné.

Potom dáme židle dohromady, naleštíme, namalujeme, ozdobíme a postavíme do řad, do oblouků, prostě do sálu a uděláme si slavnost židlí.

Každý je představí a pokud to ví, poví něco o těch, co na nich sedávali.

Nakonec vydražíme naši sbírku židlí (pokud se s nimi budeme umět rozloučit), aby co nejdříve bylo na nové. Po předchozí domluvě můžete židle nosit na faru na Opletalově ulici během prázdnin.

společenská kronika

Brno I

1. 7. Bedřiška Köhlerová	98 let	1. 8. Bohumil Nykodým	90 let
1. 7. Vlasta Michalská	84 let	3. 8. Andrea Lásková	30 let
3. 7. Marie Černá	81 let	5. 8. Antonín Černý	81 let
4. 7. Edita Tomanová	80 let	6. 8. Radek Polách	30 let
5. 7. Tomáš Lásko	30 let	8. 8. Josefa Přikrylová	84 let
6. 7. Zdenka Škeříková	75 let	8. 8. Hana Grombřířková	30 let
7. 7. Libuše Plívová	86 let	11. 8. Marie Míčanová	80 let
9. 7. Milan Chmelík	60 let	12. 8. Emílie Hudečková	60 let
10. 7. Věra Doleželová	81 let	12. 8. Věra Slámová	92 let
10. 7. Michal Ohara	10 let	13. 8. Zdeněk Přikryl	75 let
11. 7. Zdenka Michnová	82 let	14. 8. Vlasta Dvouletá	80 let
12. 7. Marie Veverková	97 let	14. 8. Miroslava Slavíčková	30 let
13. 7. Hana Toulová	40 let	15. 8. Radmila Jedličková	82 let
14. 7. Marie Müllerová	87 let	15. 8. Adolf Müller	86 let
15. 7. Růžena Hnilicová	81 let	15. 8. Blahoslava Ondrová	90 let
15. 7. Gabriela Sára Březinová	30 let	20. 8. Božena Tomková	89 let
16. 7. Jiřina Kostelková	60 let	25. 8. Emílie Ponížilová	80 let
17. 7. Vlasta Nykodýmová	81 let	26. 8. Jana Zahradníková	40 let
23. 7. Alžběta Moczková	94 let	29. 8. Vlasta Zukalová	80 let
24. 7. Květa Válková	84 let		
26. 7. Lydie Brettschneiderová	87 let		
26. 7. Pavlína Málková	30 let		
29. 7. Jarmila Orlová	70 let		
31. 7. Petr Hampl	60 let		

Pokřtěni byli:

12.6. Dominika Štekerová, nar. 2004
12.6. Barbora Šedivá nar. 2005
19.6. Ondřej Samuel Beneš nar. 2005
26.6. Jiří Makovský nar. 2004

Konfirmováni byly (19. června v Újezdě – Rychmanově):

Iveta Věžníková
Jana Věžníková
Michaela Rudolecká

Oddáni byli:

20.5. Lenka Kotková a Martin Veselý
4.6. Eva Bilíková a Filip Kvapil
25.6. Eva Velebová a Miroslav Bureš

Rozloučili jsme se:

5.6. Lidmila Žiačiková, nar. 1930 v Jablunce
17.6. Vlastimil Teplý, nar. 1922 Žatčany

Brno II

1.7.	Věra Vinterová	79 let
5.7.	Věra Vašíková	83 let
8.7.	Věra Randýsková	81 let
10.7.	Jaroslav Kudla	90 let
17.7.	Libuše Holečková	77 let
21.7.	Zdeňka Švyhnosová	82 let
28.7.	Olga Strmisková	84 let
2.8.	Marie Husáková	87 let
2.8.	Zdeňka Šimáčková	84 let
3.8.	Věra Uhlířová	78 let
3.8.	Ladislav Vašina	78 let
6.8.	Albert Štěrba	86 let
9.8.	Vladimír Popovič	75 let
10.8.	Vlasta Melicharová	78 let
10.8.	Jiří Staněk	83 let
10.8.	Zdeněk Vojtíšek	82 let
18.8.	Anna Radličková	92 let
22.8.	Štěpánka Zálešáková	83 let
29.8.	Věra Zemanová	87 let

Rozloučili jsme se:

28.5. Ing. Ján Revallo (nar. 1925)

heslo měsíce - podle hesel Jednoty bratrské

červenec

Bůh přece není od nikoho z nás daleko.

Skutky 17,27

srpen

On je Bůh živý a zůstává na věky, jeho království nebude zničeno a jeho vladařská moc bude až do konce.

Daniel 6,27

bude

Hudební nešpory budou pokračovat opět po prázdninách

Už se stalo pěkným zvykem scházet se vždy první neděli v měsíci v Červeném kostele při hudebních nešporech. Přicházejí bratři a sestry ze všech brněnských evangelických sborů, spolu s námi sedí v kostele hudbymilovní Brňané, protože je zde zpravidla slyšet skutečně dobrá hudba a z kazatelny Slovo, které posiluje a obohacuje. A všichni společně přispíváme na dobrou věc. Při červnových nešporech se pro potřeby Hospice sv. Alžběty v Brně vybralo přes 10 tisíc korun.

Hned po prázdninách budou tyto bohoslužby s hudbou pokračovat, a to v neděli 4. září opět v 19,30. Vedle biblického zamyšlení Štěpána Hájka uslyšíme Brněnský filharmonický sbor Beseda brněnská, kterou řídí Petr Kolář, dále zpěvačku Nadu Bláhovou, a u varhan bude David Postránecký. Zazní skladby G. F. Handela, J. Haydna, Rachmaninova, Brucknera, a z těch současných kupř. Zdeňka Pololánika. Dobrovolným vstupným přispějeme na o. s. Labyrint, které pomáhá neslyšícím občanům.

Sborový program v Brně I v druhé polovině roku 2005

10. července	přímý rozhlasový přenos bohoslužeb z ČK
6. - 13. srpna	sborový pobyt na Blažkově
25. - 28. srpna	soustředění Cantate Domino v Poličce
4. září	zahájení školního roku v ČK 10 hodin, VP
12. září	schůze staršovstva
25. září	ekumenické bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně
14.-16. října	zájezd Cantate Domino do Zelowa
23. října	návštěva synodního seniora Joela Rumla
23. října	ordinace vikářů

ze sborů

Brno – Husovice, Netušilova 26, každou neděli v 9 hodin

Brno – Židenice, Jílkova 6, každou neděli v 9 hodin

neděle	sbor Židenice	sbor Husovice
3.7	P. Kašpar, VP	Jiří Šimsa
10.7	Jiří Šimsa	Jan Šimsa
17.7	R.Špačková	Jiří Farský
24.7	P. Kašpar	Jiří Farský
31.7	Jan Šimsa	Jiří Šimsa
7.8	Jiří Šimsa, VP	Josef Valenta
14.8	D. Zapletalová	R. Špačková
21.8	R. Špačková	Petr Payne
28.8	P.Kašpar	Jiří Šimsa
4.9	P.Kašpar, VP	Štěpán Hájek

koutek pro mládež

Když zaklepá štěstí na dveře...

„Když zaklepá štěstí na dveře, spěchej mu otevřít!“ říká staré přísloví.

„Proč by si ale mělo dávat tu námahu a prosit o vpuštění u zavřených dveří?“ ptá se moudrý.

Všichni si přejeme, aby štěstí zaklepalo i u nás. A přece zavíráme dveře svých srdcí a okenice svých duší na petlici...

Zakázané ovoce

Něco v člověku vždycky touží po tom, co je zrovna zakázané.

V den půstu, kdy je jíst a pít striktně zapovězeno, navštívil jeden rabín svého nemocného přítele.

Tehdy si nemocný člověk začal rabínovi stěžovat. „Mám velkou žízeň!“

Rabín mu na to řekl: „Klidně se napij.“

Poté rabín na hodinu odešel a když se vrátil, otázal se nemocného na lůžku:

„Tak co, jak to vypadá s tvou žízňí?“

„Nijak,“ odvětil mu nemocný. „Jakmile jsi mi dovolil napít se, žízeň zmizela.“

Lituji tě

Řekl filozof pouličnímu metaři: „Lituji tě. Tvou každodenní povinností je tvrdá a špinavá práce.“

Řekl metař filozofovi: „Díky, pane. Ale pověz, jaká je tvoje práce?“

A filozof odpověděl: „Studuji lidského ducha, jeho činy a jeho touhy.“

Tu se dal metař opět do práce a s úsměvem odvětil: „Také já tě lituji.“

Vyrovnaný

Jednou přišel k mistrovi bohatý muž, který se trápil otázkou.

„Je to pravda, že je v Písmu svatém napsáno, že člověk povstal z prachu a v prach se obrátí?“ ptal se mistra.

„Ale z toho přece nemusíš být skleslý,“ odpověděl mistr. „Kdybys povstal ze zlata a na konci života tě čekalo, že se obrátíš v prach, pak bys měl důvod k nespokojenosti. Ale jestliže jsi povstal z prachu a v prach se zase obrátíš, tak na co si vlastně stěžovat?“

Na internetu našel Marek Baláš

ze staršovstva

Brno I

V úvodu schůze bylo hodnoceno uplynulé období života sboru a schválen plán bohoslužeb na prázdniny. Radost nám udělaly zejména hojně navštívené červnové nešpory, pěkné bylo i setkání s katolickou mládeží na téma „Obrazy v kostele“ a zdařil se i společný víkend se skauty na Blažkově. Těšíme se na konfirmaci v Rychmanově a staršovstvo se sejde v červnu ještě jednou u Hanáků v Soběšicích při opékání buřtů (předtím tam bude mít podobné setkání mládež).

Bratr Matoulek si vzal na starost přípravu zájezdu do Zelowa. O prázdninách bude v našem sboru sedm svateb. Koncem června se sejde výchovná komise. Zhodnotí uplynulý půlrok a naplánuje biblické vzdělávání v našem sboru po prázdninách. Náš sbor obdržel z Vídně dar 3500 Euro jako příspěvek na přestavbu našich sborových místností. Dar, který osobně převzal ve Vídni bratr kurátor, zprostředkovala sestra Liselotte Fischerová, vdova po Dr. Hansi Fischerovi, někdejší farář brněnského německého luterského sboru.

Přestavba sborových místností vstoupila do závěrečné fáze a během července by měla být kolaudace. Staršovstvo rozhodlo, že na podlahu nového sálu dáme dlažbu podobně jako do haly. Jedná se také o možnosti umístění mříží do Červeného kostela, aby mohl být přes den otevřený jeho vestibul, kde by mohly být umístěny vhodné nástěnky a tiskoviny a umožněn pohled do chrámové lodi. Staršovstvo bylo seznámeno s průběžnými výsledky hospodaření, které vzalo bez připomínek na vědomí, neboť odpovídají schválenému rozpočtu na rok 2005.

Jiří Gruber

Brno II

Letní podvečer (13. června) byl rámcem jednání předprázdninové schůze staršovstva. S uspokojením jsme přijali zjištění, že fakticky byly ukončeny práce na opravě střechy kostela. Opravenou střechu už otestovaly dva vydatné deště. Po desetiletích je tedy střecha nejen znovu funkční a bez vady, ale navíc nad každou pochybnost dobře vypadá. Ukončení prací přinese jinou starost – sbor bude muset časem dokončit jejich úhradu. Neobejdeme se bez pomoci z celocírkevních prostředků (Jeronymova jednota, Jubilejní toleranční dar), a určitě ještě naléhavější bude solidarita členů sboru v péči o to, aby sbor dokázal řádně splatit vše, čím je povinen.

Staršovstvo vyslechlo krátkou zprávu o návštěvě hostů z reformovaného sboru v nizozemském Apeldoornu (De Goede Herder Kerk). Přijali jsme ujištění, že holandským partnerům záleží na tom, aby kontakty jejich a našeho společenství pokračovaly a měly perspektivu i po sedmnácti letech. Přes zeměpisnou vzdálenost a různost našich prostředí je užitečné srovnávat, jak víra, kterou vyznáváme, a praxe církve, o níž se snažíme, představují pomoc a orientaci v životě. Staršovstvo přijalo dopis z Diakonie, střediska v Brně, a rozhodlo věnovat ještě v tomto měsíci jednu sbírku pro brněnskou Diakonii.

Jaroslav Vítek

prázdninový týden ve sboru

Brno I

Úřední hodiny: Po – Pá 9-12, ÚT 16-18

Úterý

15.00 - služby Boží v DD Věstonická

Středa

13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská

15.00 - kavárnička

Neděle

10.00 – setkání na faře při kávě a čaji

Dovolená a nepřítomnost kazatelů ve sboru:

Olga Tydlitátová: 10.7. - 17.7.

Jiří Gruber: 4.7. a 24.8.- 4.9.

Blažkov: 1.8 – 14.8.

Brno II

Středa

13.00 – pobožnost v Diakonii Hrnčířská 27

Sobota

9.30 – služby Boží v DD Kociánka
(9.7., 23.7., 6.8., 20.8.)

Neděle

10.00 – setkání v Blahoslavově domě při kávě a čaji

Dovolená kazatelů:

Jiří Malý 28.7.-9.8., 22.8.-29.8.

Jaroslav Vítek 30.6.-3.7., 18.7.-30.7.

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník V. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Hájková, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč. Články označené * neprošly jazykovou korekturou.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangnet.cz>

Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469, email: evsboii@iol.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>

modlitba

*Předkládám ti, Bože, den, který dnes začíná.
Vstupuji do nového rána se svou povahou
a vím, ač se to těžko přiznává,
že pro mnohé může být těžké nést její břemeno.
Vím, nebude lehké.
Ale i na mne čeká břemeno,
tíha všelijakých podivných vrtochů
spojených s těmi druhými.
Kříž naší člověčiny je tak těžký,
věřím však, že s tebou ho dokážu unést.*

*Prosba za ty, které dnes potkávám.
Z knihy Modlitby, vydal Kalich 2004, str. 62*

Zázračný rybolov

Obrázek na obálce je ilustrací příběhu z poslední kapitoly Janova evangelia (J 21). Vidíme na něm Ježíše, stojícího na břehu jezera, a čtyři učedníky ve dvou lodkách. V první sedí Petr a Jan, v druhé Tomáš a Natanael, jak se o nich jmenovitě zmiňuje evangelista. Jsou zobrazeni ve chvíli, kdy po marné celonoční námaze vrhli na pokyn Vzkříšeného sítě a ty se naplnily rybami. Tento příběh, který je obdobou příběhu z Lukášova evangelia (Lk 5), bývá dnes vykládán jako obraz křesťanské misie. Ve středověku byl však chápán eucharisticky. Vykladači si všimli především ryby, kterou Ježíš svým učedníkům přichystal na břehu a kterou pak společně jedli. Na obrázku ji vidíme u jeho nohou. Ryba je starokřesťanským symbolem Ježíše Krista a Večeře Páně (srovnej příběh o rozmnožení chleba a ryb). K tomu prý odkazuje také počet ryb vylovených tehdy učedníky. Číslo sto padesát tři je totiž číselnou hodnotou velikonočního beránka. Je také známo, že řecká písmena slova ichtchys – ryba dávají počáteční písmena věty: Ježíš Kristus, Syn Boží, Spasitel. Zobrazení tohoto biblického příběhu je ovšem v křesťanském umění poměrně vzácné a neobvyklé.

Jiří Gruber